

Christus boven het bereik hunner vijanden, die volgen zal in hun lichamelijke opwekking.

5e. Daarmee is niet in strijd, dat „de overige dooden niet weder levend werden (gelijk onze St. vert. leest tot dat de duizend jaren geëindigd zijn”. Want de grondtekst spreekt niet van een „weer levend worden”, maar van „leven”: zij, n.l. de dooden, die niet in den Heere ontsloepen, deelden niet in het zalige leven, dat zij, die met Christus heerschten, deelachtig waren. Hierin komt scherp uit de tegenstelling tusschen de gezaligden en de wereld, die waande hen vernietigd te hebben. Die wereld meende over hen te heerschen, en nu wordt ze zelve overheerscht door den dood, terwijl de door haar uit- en neergeworpenen met Christus „heerschen in het leven”.

6e. Dat de zielen, die Johannes ziet, in den hemel als koningen met Christus heerschen, eischt volstrekt niet een voorafgegaan lichamelijke opstanding. Reeds hier op aarde waren ze door Christus in beginsel tot Koningen en Priesters gemaakt (Openb. 1:6). En wat ze hier reeds werden, dat zijn ze in den hemel.

7e. Uit dit alles blijkt, dat hij het gebonden, d.w.z. het ingehouden en bedwongen zijn van de macht des duivels en het heerschen der gezaligden met Christus gedurende duizend jaren, niet moet gedacht aan een tijdperk vlak vóór de (eenige) wederkomst van Christus aan het einde der geschiedenis, maar aan een tijd in de gewone aardsche bedeefting n.a.w. aan den tijd na Christus' verheerlijking, het tijdperk dus des Nieuwen Testaments, waarin wij nu leven.

8e. Het getal duizend is daarmee niet in strijd, wijl in geheel het boek der Openbaringen, de getallen altijd door niet op den tel af, maar symbolisch moeten verstaan worden.

\* Hoop, dat m'n vrager bij het licht dezer opmerkingen Openb. 20 verstaan zal.

V.

F.

## UIT HET POLITIEKE EN SOCIALE LEVEN.

### De Centrale Jeugdraad.

Het verslag van bovengenoemde instelling over 1926 is thans verschenen en geeft wel aanleiding tot enkele opmerkingen. Bekend is, dat dit lichaam evenals zooveel andere instellingen, is ontstaan in de broekstempertuur der oorlogsjaren en alleen kan blijven bestaan op een bodem, die rijk en gerogeld met staatsgeld wordt bemest.

Een kunstmatig product alzoo in optima forma. Van achteren gezien kan het geen verwondering wekken, dat onder den invloed der abnormale oorlogsomstandigheden ook abnormale instellingen worden geschapen.

Ook is het niet wonderlijk, dat in een tijd waarin de Staatsbemoeiing zich richt op worst en vet, op melk en melk en nog zooveel andere dingen, het abnormale der toestanden zich ook daarin afteekent, dat een poging wordt gedaan om de vrije jeugdvorming georiënteerd naar levensbeschouwing en belijdenis, te trekken binnen de grenzen van de Staatsbemoeiing.

In dit alles is niets vreemds, gezien de vele vreemde dingen, die wij in distributielagen hebben beleefd.

Wat wel eenigszins vreemd aandoet, is, dat het zóó lang duurt vóór ook hier de verhoudingen

weer normaal worden. Men zou verwachten, dat de likvidatie van oorlogswinst en eenheidsworst, zoo niet vooral gegaan, dan toch minstens onmiddellijk gevolgd zou worden, door die van den Centralen Jeugdraad.

Met een taaheid, in het plantenrijk zonder voorbeeld, en die alleen gevonden wordt bij andere ambtelijke en halfambtelijke instellingen, die met de Staatskas in een niet te verwijderd verband staan, weet ook deze instelling alle gezond verstand, alle logica en bezuinigingsdrang te trotseeren.

Het feit, dat alleen genoemde soort van instellingen eenzelfde taaheid van leven bezit, doet vermoeden, dat het aan alle gemeenschappelijk element, de band naar de Staatskas, de oorzaak van die taaheid is.

Knip dien hand door en het geheel schrompelt ineen binnen den kortst mogelijken tijd.

Wat nu in deze heele geschiedenis het allerwonderlijkst aandoet is wel het feit, dat ook door onze Kamerclub zoo weinig energie wordt betoond, om ons van dergelijke instellingen af te helpen. Misschien zal het wegvallen der credite voor dergelijke pogingen bevorderlijk zijn.

Het verslag over '26 toont nog eens duidelijk aan, dat alleen in het krijgen en geven van Staatsgeld de eenige bestaansgrond van den Centralen Jeugdraad ligt.

De beide hoofdpunten van het verslag zijn: het adviseeren aan den Minister omtrent de verdeling der subsidies en het vragen om meer geld op grond van den verbeterden financiële toestand des lands.

Trouwens het zou niet billijk zijn om aan den Centralen Jeugdraad te verwijten, dat er niets anders gedaan is. Feitelijk moet het als een verdienste worden aangemerkt, dat dit lichaam inzicht, niets van betekenis te kunnen doen en dat het dienstegevoel ook geen pogingen onderneemt, die toch tot mislukken gedoemd zijn.

De jeugdorganisaties in ons land staan nu eenmaal sterk onder den invloed der onderscheidene levensbeschouwingen. Meer nog dan in de school, zal in de vrije jeugdvorming altoos uitkomen datgene wat aan het leven de hoogste waarde geeft. Hier zal men op de sport allen nadruk leggen, ginds zal de vorming zich richten op de vakorganisatie en het deelnemen aan haar actie en elders zal de leiding wijzen op een doel, dat buiten en boven dit leven ligt en in dat licht zal een andere waardeering der aardsche verhoudingen naar voren treden.

Zoo heeft elke jeugdorganisatie haar eigen doel en beginsel en hierdoor wordt in zekere mate haar werkwijze en den vorm van haar organisatie bepaald.

Nu zou de Centrale jeugdraad, zelfs met den besten wil, ten dezen niets kunnen doen of adviseeren.

De samenstelling van dit lichaam naar politieke kleur en godsdienstige overtuigingen maakt elke eenheid van lijn onmogelijk. Elke poging om ten dezen tot overeenstemming te komen, moet mislukken.

Komt men al op een bepaald punt tot een compromis dan is het vrij zeker, dat de jeugdorganisaties liever hun eigen ervaren en eensgezinde leiders zullen volgen dan de adviezen van den jeugdraad.

Uit den aard der verhoudingen volgt, dat de

Centrale Jeugdraad nimmer belangrijken invloed op de jeugdorganisaties zal hebben; alleen door het geven van subsidies is dit mogelijk, maar dan is het geen voordeel meer maar een zeer positief nadeel.

Worden deze organisaties toch dan door staatsgeld gestuwd in een richting, waarin zij niet willen gaan, dan zal dit niet tot hun voordeel zijn.

Alleen door hun eigen karakter zuiver te bewaren en hun eigen beginselen in toepassing te brengen zijn ze in staat hun volksgroep te dienen en tot de vorming der jeugd een waardevolle bijdrage te leveren.

\* Zelfde wat uit deze feiten voortvloeit voor den Centralen Jeugdraad vloeit er ook uit voort voor de Regeering. Ook zij kan geen leiding geven en is alleen maar in staat om door rechtstreeksche of zijdelingsche bemoeiingen iets te bederven. Maar waarom dan een orgaan als de Centrale Jeugdraad, dat veel kwaad kan doen en dat in 't beste geval niets doet, in stand te houden?

Wel heeft men blijkens het verslag aan den Minister reeds voor de tweede maal gevraagd om vrijen toegang tot de rijksmusea voor leden der jeugdorganisaties, doch de Minister van Onderwijs heeft op deze herhaalde vraag geen antwoord gegeven.

Misschien zou, aannemende, dat deze vraag noodzakelijk gesteld en herhaald moet worden, dit op een goedkoopere en eenvoudiger wijze kunnen geschieden dan door den Centralen Jeugdraad. Allicht kon een der Kamerleden, die thans lid van dit college zijn, zich er mee belasten.

De kosten van den Jeugdraad konden dan zonder bezwaar bespaard worden, hiervoor zou geen enkel belang schade lijden dan alleen dat der eerstbetrokkenen.

Ook het bedrag van f 22.500, dat in 1926 aan subsidies is uitgetrokken, had beter op andere wijze besteed kunnen worden. Alles samengenomen is er alle reden om te hopen, dat onze Kamerclub een energieke poging zal wagen om den Centralen Jeugdraad te doen verdwijnen.

Amhem.

E. VISSER.

## ZENDING EN EVANGELISATIE.

### Kind en Zending.

In 1919 verscheen bij den Zendingstudie-Raad een boekje van de hand van den heer K. Wielema, onder den titel: School en Zending, handleiding bij het zendingsonderwijs aan kinderen.

Het was niet het eerste van dien aard. Op het eind der vorige eeuw was toch ook een boekje over de zending op school geschreven door den bekenden zendingseleerde Dr. G. Warneck, hetwelk in het Nederlandsch werd vertaald.

Het onderwerp: Kind en Zending, genoot ook op andere wijze de belangstelling. Op de Conferenties voor Zendingstudie te Lunteren werd meermaals dit onderwerp ingeleid. En op de Eerste Internationale Conferentie voor Zendingstudie hield de Amerikaan R. C. Diffendorfer in 1911 een belangwekkende voordracht over de keuze der leerstof in verband met den leeftijd der kinderen.

En last not least, in de serie „Verdieping en Belijning” hebben de heeren Prof. Brouwer, Drewes en Dr. Roijer samen een studie over Kind en Zending gegeven.

proeven van wijsheid uit het terrein van de gemeene verlichting der kerk. Ach ja, het leven is tegenwoordig echt moeilijk. Wie kan nog thuis raken op zijn terrein? Hij heeft geen terrein en geen thuis heeft, wie met de wetenschap tegenwoordig te doen krijgt. Het is de wraak der tijden, die zich oplegt: enerzijds heeft men zich gedwongen, al meer zich te specialiseeren, zóó erg, dat men menschen krijgt, die op een bepaald studievelde van groote geleerdheid worden, doch op andere gebieden van denken en ervaring soms een mal figuur niet vermogen niet te slaan. Zoo komt er op dat schrikbaarjagende geslacht der specialisten, zeer in trek, doch aan een paard gelijk: een paard, dat door „toom en gebit” zoo weinig in bedwang genomen behoeft te zijn, omdat het oogkleppen, d.w.z. toomen der toomen en breidels der breidels, heeft, het arme beest. Maar anderzijds licht het leven zelf bij den dag schriller en schrikkelijker om de idee der specialisatie. Een studie tot handreiking van den man van dezen en dien van gene faculteit is tegenwoordig altijd actueel. Want de theoloog kan niet buiten den psycholoog en niet buiten den medicus en niet buiten heel wat andere menschen meer. Omgekeerd kunnen zij niet buiten hem. Het oog van de theologische en het oor van de medische en de voet van de wijsgeerige faculteit — ze kunnen niet meer zeggen: ik heb u niet nodig!

Aan den anderen kant dringt het leven zelf ons wel de zekerheid op, dat we ons werk niet meer alleen af kunnen. Rustige families doen het dagelijksche werk met den kleinen kring af, den intiemsten kring der huisgenooten en der oude of jonge sloot. Maar als 't schoonmaak is, komt de werkster van buiten, en als er een geboorte of een begrafenis is, wordt ook van buiten bijgestaan. In de wetenschap nu is het den laatste tijd altijd groote

## POPULAIR-WETENSCHAPPELIJKE SCHETSEN

### Iets over Dominees en Psycho-analyse.

Dezer dagen kreeg ik in handen een werkje van W. Buntzel: Die Psycho-analyse und ihre seelsorgliche Verwertung. Het is een geschriftje van 83 bladzijden, uitgegeven te Göttingen, Vandenhoeck & Ruprecht, 1926.

Het boekje, waarvan hierboven de titel staat, is heeltemaal voor de dominees. Maar ik kreeg het ter leen van een dokter.

U zult zeggen: dat pleit voor de abijdigheid van dien dokter en de dominee kan zich dat complimentje aan het adres van den medicus in ongekeerde richting voor gezegd houden. Het is mogelijk, goede lieden, het is mogelijk. Maar als ik een woordje zeggen mag, dat gewichtig genoeg klinkt voor een krant en tegelijk een poging is tot herwinning van de reputatie, dat die dokter niet de eenige is van ons beiden, die de wereld niet eenigen wil tot waarneming inkijkt, dan zou het dit woordje zijn: dit kleine voorvalletje is, hoewel geen teeken dan toch een teekening des tijds.

En daar heb ik meteen mijn aanloopje voor dit artikel.

Ik zei: het boekje is een domineesboekje. Men zegt, dat zielzorg speciaal de taak der dominees is; wat daarvan zij, feit is, dat hun ambt doorgaans wordt in stand gehouden ook door velen, die hun eigen ambt betaalde rekeningen bij den dominee indienen; en speciaal het terrein van de zielzorg kent vele insolventen onder alle, ook niet-theologische, volk. Dus wordt er weinig aan zielzorg gedaan door dezulken, wien dit werk wel het allereerst aangaat, zeg b.v. een vader en een moeder en een man en een vrouw en nog wel de

een of ander daartoe. En met te meer klem wordt nu betoogd, dat een goeie dominee een zielzorger moet zijn. Zelfs in een weekblad, dat zich gereformeerd noemt, heeft onlangs iemand den schoonen naam van „pastor”, hetwelk is overgezet zijnde, „herder”, losgemaakt van het „leeren” der dominees, en tusschen het leeren en het zielzorg-oefenen een zekere tegenstelling gemaakt. Het mocht dan tegen het formulier van bevestiging eenigszins ingaan, maar allereerst is dat formulier oud, en bovendien drukte dit blad uit, wat bijna ieder denkt, wat ook menig herder-leeraar of herder-en-leernaar bij zichzelf denkt. Dus: de zielzorg is een voornaam, ja, speciaal, hoofdstuk van der dominees ambt en roeping. En — dit boekje gaat over zielzorg.

Voorts: het is geschreven door een dominee: Pfarrer Buntzel. Het is opgenomen in de Praktisch-theologische Handbibliotheek; en dat is dan weer een reeks van lei-draden voor de „kerkelijke” praxis. Ook verzorgt een bekend proefkundig en menschkundig hoogleeraar in de theologie deze reeks: ik bedoel Fr. Niebergall van Marburg.

Derhalve: het is voor de dominees.

Maar een dokter, en nog wel een, die momenteel geen tijd had voor nitstapjes naar geestelijk vergelegen landen, heeft het mij geleend; en, onder ons gezegd, ik had het nog niet bemerkt.

Waarom is dit een teekening des tijds?

Aan den eenen kant kunnen we uit dit kleine voorval een afbeelding zien van het feit, dat de theologische studie den tijd wel achter zich mag zien afgesloten, waarin zij de behandeling van de zielzorg kon doen geschieden aan de hand van theologische werkjes en oraties over de pastorale-brieven, zijnde vruchten van theopneustie, en voorts over de ideeën van Achelis, Oosterzee en huns gelijken, als zijnde min of meer geslaagde

Er v  
blijkt,  
dat de  
Alleen  
niet de  
ding k  
voor h  
Voor  
deze t  
loopt,  
toe we  
richt;  
busjes  
ook no  
Deze  
corpo  
en z  
kwest  
de vra  
en aan  
Hier  
Zeke  
kelen;  
jongel  
wijs in  
een af  
Ook  
een ro  
te doet  
in de  
kunnen  
onderv  
nen en  
Gids n  
vergete  
jaardag  
lij den  
zijn vel  
hebben  
Als  
denken  
Neen, i  
cent m  
negerij  
is, om  
toch st  
wel bel  
niet. W  
kind v  
Wiele  
zijn bo  
de bro  
in „Ve  
geeft o  
Twee  
kindere  
vangen,  
gevolgd  
De h  
men in  
schoolk  
ze daar  
Een  
weinig  
brengt i  
en gebi  
er niet  
Daar  
van de  
den god

schoon  
nis en  
alles va

Daar.  
Wat  
wat heb  
het heb  
zou de  
kunnen  
nog wel  
die rede  
dokter  
nog me  
gezonde  
hadden  
dominee  
deling v  
als man  
zijn lich  
del voor  
door zij  
Maar  
De m  
dominee  
zelf verz  
van het  
de predi  
wie in  
contact  
het terro  
geneeshe  
bij om i  
En m  
analytici  
De ps  
een zeer  
king gew